

GRCKA I SRPSKA PROSVETA

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649294084

Grcka i srpska prosveta by Vladan Djordjevic

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.

Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

VLADAN DJORDJEVIC

**GRCKA I SRPSKA
PROSVETA**

СРПСКА КРАЉЕВСКА АКАДЕМИЈА

ГРЧКА И СРПСКА ПРОСВЕТА

НАПИСАО

Др. ВЛАДАН ЂОРЂЕВИЋ.

БЕОГРАД

ШТАМПАНО У ДРЖАВНОЈ ШТАМПАРВИЈИ КРАЉЕВСКЕ СРБИЈЕ

1896

LA
981
.7
D6

ГДЕ ЈЕ ШТО

	СТРАНА
Приступ	1
I Византија и стара српска држава. Ромејска и Србуљска писменост и просвета	10
II Од пропасти византиске и старе српске државе до Корана и Доситеја	73
III Коран и Доситеј	127

ПРИСТУП

Самостално обрађивање и унапређивање наука и уметности могући је само у оном народу, у коме је, више или мање, свршена борба за народни опстанак, у коме су престале политичке тразавице око унутрашњег уређења државног, у коме се већ постигао толики привредни напредак, да има већ релативног благоства. Так пошто се испуне ти најпречи услови за народну политичку самосталност и за правилно развијање државног живота, јављају се потребе вишега реда: књижевност, наука и уметности, а с тим новим потребама јављају се и озбиљни радници на тим новим пољима. У тој периоди народнога развитка научници и уметници не само могу да живе од свога рада него, с растењем народног богаства, јавља се и могућност да поједини људи посвете цео свој живот научним истраживањима и неговању различних уметности, и то рад њих самих, без икаквог обзира на свој насушни хлеб. То је поступни, правилни, здрав развитак, којим народи долазе до вишег умног и душевног живота. Али од тога правила, као и од свакога, има изузетака, који га само потврђују.

Има народа који мисле да, крајњим напрезањем свију својих снага, могу прескочити многе етапе

поступнога културног развијања. Има их и таквих које спољни врло моћни фактори приморавају да из патријархалног стања, на један мах ускоче у облике државнога и друштвеног живота, који су обично резултат тек лаганога вековног развијања.

У таквим народима, у којима се све пренаглоно ради, људи, који би, по својој спреми и по својим наклоностима, могли временом постати озбиљни научници и одлични уметници, морају у својој личној и народној борби за опстанак, да напусте своју струку, од које не могу ни живети, па да раде послове, који су држави и народу потребнији, и које они морају, на самом раду, тек да уче, јер се нису за њих спремали. Ако који од њих, у овом принудном сваштарству, покушава да се, макар и узгред, бави својом науком или уметношћу, он се мора задовољити улогом компилатора у науци, улогом дилетанта у уметности.

Под таквим околностима већи део научног рада своди се на превођење и компилирање школских књига. Лепа књижевност, уместо да ниче из душе и живота народног и да васпитава укус читалачке публике, живи од превода из туђих књижевности, робујући често врло поквареном али модерном туђем укусу. Архитектура, скулптура, живопис и музика постају надничарке цртања, моделирања, свираља и певања у средњим школама. Драмска књижевност и позоришна уметност не живе, него вегетују од државне субвенције и надувених патриотских а често и шовинистичких фраза.

Колико је све то неумитно условљено самим политичким, привредним и друштвеним одношајима дотичнога народа, који се налази у томе тешком прелазном стању, доказује овај пример.

Десило се, да је један од тих народа, који су хтели, или су морали, да за десетине година пређује све оне ступње развијка, за које су други срећнији народи имали читаве векове на расположењу — да је тај народ имао у туђини, у другим државама и народима, релативно много својих синова веома богатих, не само материјалним благом, него веома богатих и најузвишијим родољубљем. Ти богатани у најлепшем смислу те речи, жудећи да своју отаџбину што скорије подигну на онај степен културе, који налажаху у земљама, у којима су они стекли своје материјално и морално богаство, помислили су, у заносу и одушевљењу свога родољубља, да се може форсирати природни ток народног развића. Они су својим милионима, као каквом магионичком палицом, створили и поклонили својој драгој отаџбини универзитете, политехнике, велике вивлиотике, сјајне палате: за науке и уметности, за просветне и хуманитарне установе.

Шта је био резултат тога јединственога родољубља, те беспримерно великолепне иницијативе и тога пожртвовања појединача?

Поклоњени, а не властитим унутрашњим развијком и потребом створени, универзитет, избацивао је по свима струкама стотинама и хиљадама доктора и магистара *саше*, него што је држави требало, стварао је један врло образован али с тога врло опасан умни пролетаријат, који, не могући зарађивати себи хлеба оним што је учио, морао се бачити на унутрашњу политичку партизанску борбу, да би живео — од државног буџета. Услед тога, у тој држави од два милиона становника, има данас десет хиљада чиновничких в зања а тридесет хиљада чи-